

Regel, som findes i § 47, 3die Stykke: „Intet Aktiv maa opføres til et Beløb, der overstiger, hvad det efter et forsvarligt Skøn kan antages at være værd. Som Følge deraf blive usikre Fordringer og nedskrive til deres skønnede Værdi og Genstande, der forringes ved Alder og Slid, at opføre med et dertil svarende Fradrag, for saa vidt et saadant ikke henlægges til en særlig Fornyelsesfond“. Saa kom Folk og sagde: det er unødigt, for det er en Selvfølge. Den Bemærkning er imidlertid fremsat gentagne Gange, at forskellige af de Bestemmelser, som findes i Lovudkastet, ere unødige. Men man kan ikke se bort fra, at i et saadant Lovforslag vil det i grumme mange Tilfælde netop være nødvendigt at have Regler fremhævet, omendskønt man i det store og hele kan sige, at de følge af sig selv.

Jeg skal saa gøre nogle Bemærkninger om det næste efter min Mening ganske overordentlig vigtige Punkt, nemlig Revisionen. Revisionen tillægger jeg den allerstørste Betydning. Jeg tror, at den Mand havde Ret, der sagde, at den gode og paa-lidelige Revision var vigtigere end alle mulige andre Regler. Den almindelige Form for Revision i et Aktieselskab er jo, som de Herrer sikkert alle vide, den, at Statutterne bestemme, at der af Generalforsamlingen skal vælges to Revisorer. Men i Praksis gaar det ikke altid, som Præsten prædiker, og det vil være lige saa bekendt, at den Maade, hvorpaa Valget af Revisorer foregaar, saa at sige altid er den, at de foreslaas af Direktion eller Bestyrelse, og at de tilstedeværende Aktionærer sige Ja dertil. Som Følge deraf ere Revisorerne i et saadant Selskab i Virkeligheden ikke saa uafhængigt stillede som ønskeligt. Tillige er der et andet Forhold. Disse to Revisorer, som vælges paa Generalforsamlingen, ere i de fleste Tilfælde udelukkende almindelige Talrevisorer, som ikke kunne følge i den Grad med, som ønskeligt var. Det vil være umuligt for dem i store Selskaber virkelig at følge med Driften og kunne øve nogen som helst gennemgaaende Kontrol. Men ved Siden af denne Revision er der i store Aktieselskaber næsten altid kritiske Revisorer, der vælges af Bestyrelsen eller Direktionen og overfor dem har det Hverv at skulle kontrollere Selskabet, gøre deres Bemærkninger, fremhæve de Punkter, de maatte finde Anledning til. De ere altsaa ikke Aktionærernes Opsyn, de have i og for sig intet med dem at gøre, de staa kun overfor Bestyrelsen og Direktionen. — Det turde vel ikke være umuligt, at

man paa Grundlag af den Situation, der saaledes har udviklet sig af det daglige Liv, kunde finde en tilfredsstillende Ordning. Det er ganske naturligt, at Kommissionsbetænkningen ved Spørgsmaalet om Revisorer kommer ind paa Spørgsmaalet om autoriserede Revisorer efter Loven af 14. Maj 1909 og om, hvorvidt disse Revisorer skulde vælges af en anden Myndighed. Spørgsmaalet om Anvendelse af autoriserede Revisorer har selvfølgelig været stærkt oppe i Kommissionen. Man frygter imidlertid for, at hele denne Institution endnu er for meget, om jeg saa maa sige, i sin Barndom til, at man fuldt ud kan anvende den her. Der har været nogen Stemning for, at $\frac{1}{3}$ af Kapitalen skulde have Ret til at fordre, at der altid skulde være mindst een autoriseret Revisor, der var valgt af en anden Myndighed end Generalforsamlingen. Men man har ikke turdet komme frem med det, idet man har frygtet for, at Spørgsmaalet om disse Revisorer endnu var for meget i sin Barndom til, at man turde stille bestemte Forlangender. Men det har dog været stærkt under Forhandling, og det har ogsaa været det Punkt, hvor Kommissionen stærkest har ment, at denne Institution kunde tjene til en Beskyttelse af Minoriteten blandt Aktionærerne. Der er her to Paragraffer, der ere meget interessante, som vedrøre dette Punkt. I § 61 siges det, at: naar der ikke findes mindst een autoriseret Revisor, kan $\frac{1}{3}$ af den paa Generalforsamlingen repræsenterede Kapital fordre en af Skifteretten valgt autoriseret Revisor. Og efter § 67 skulde $\frac{1}{10}$ af den samlede Kapital, naar den mener, at der enten er Misligheder eller andre lignende Vanskeligheder, og man derfor ikke tør give Decharge for Regnskabet, kunne forlange Skifterettens Kendelse for, om en Undersøgelse af Forholdene burde finde Sted. Og i saa Fald skulde Skifteretten udvælge en autoriseret Revisor til at foretage denne Undersøgelse. I begge Tilfælde er Hovedformaalet at beskytte Minoriteten. Naar jeg særlig har fremhævet disse to Paragraffer, er det, fordi de efter min Mening i saa overordentlig høj Grad vise, hvor vanskeligt det er at lovgive paa dette Omraade, hvor forsigtig man maa være. Man kan nemlig heller ikke se bort fra, at dette kan give en Minoritet en umaadelig Magt, idet en Kreds af Spekulanter pludselig kan forlange en ekstraordinær Revision, hvoraf Følgen selvfølgelig kan blive et stærkt Fald i Aktiekursen, som denne Kreds af